

Més qualitat de vida

Una família de Sant Celoni amb una filla amb minusvalidesa viu en un pis protegit

Sant Celoni

Sara González

La Montse Marín i en Pedro Javier Domínguez viuen en un dels pisos de protecció oficial del carrer Esteve Cardelús de Sant Celoni que van ser lliurats l'estiu passat. La seva filla, l'Encarna, té nou anys, pateix síndrome de Rett i necessita cadira de rodes. Fins al mes d'agost passat aquesta família vivia al tercer pis d'un edifici sense ascensor. La possibilitat d'accedir al nou habitatge ha representat un canvi total en les seves vides.

Quan l'Encarna tenia tres anys la Montse, en veure que quan la nena fos més gran tindrien dificultats per moure-la, va demanar ajut a l'Ajuntament de Sant Celoni. Allà la van informar del projecte de construcció d'un bloc de pisos de protecció oficial. "Era un projecte a llarg termini, però jo en aquell moment no tenia pressa perquè encara podia moure la nena", explica la Montse. A mesura que l'Encarna es va anar fent més gran, les dificultats de



Montse Marín amb la seva filla Encarna al pis protegit on viuen, al carrer Esteve Cardelús de Sant Celoni

mobilitat van anar augmentant fins que l'any passat ja tenien força problemes per dutxar-la i moure-la dins de casa i no podien sortir al carrer. "A l'estiu, vaig començar a posar-me neguitosa, però finalment al mes d'agost va arribar per fi el nostre pis",

comenta. El matrimoni no va accedir a concurs per obtenir el pis ja que es tracta d'un cas de justificada necessitat i hi ha un percentatge de reserva per a aquest tipus de casos.

El nou pis, una planta baixa de 75 metres quadrats, ha

estat construït i adaptat a les necessitats de l'Encarna. Les portes i els passadissos són amples perquè pugui passar la cadira de rodes, el lavabo està també completament adaptat i té una porta d'accés directe a l'habitació de la nena. El pis també disposa

d'una àmplia terrassa i un garatge. Tot i que no coneix els veïns assegura que s'hi viu molt bé i que és un edifici tranquil. La zona cèntrica en què està situat el pis és una facilitat també important per a la família.

Un dels principals inconvenients que destaca la Montse en l'obtenció de pisos de protecció oficial són els diners que demanen d'entrada per comprar el pis. "El pis està molt bé i jo hi he pogut accedir bé perquè el

Vivien en un tercer sense ascensor on no entrava la cadira de rodes

pis anterior era de propietat i ara tinc una hipoteca que puc pagar còmodament, però per a algú que actualment viu de lloguer és una mica difícil", comenta. La Montse creu que una de les possibles solucions seria que els diners que ara es demanen d'entrada es comencessin a pagar un cop s'hagués lliurat el pis.

"És un gran canvi en qualitat de vida", diu la Montse. Gràcies a la nova casa, poden viure amb més facilitat i atendre millor l'Encarna, una nena que rep constantment mostres d'afecte i estima dels seus pares.

L'empenta per emancipar-se

Joan Mogas, de 26 anys, és un dels llogaters dels pisos protegits de l'Ametlla

L'Ametlla del Vallès

Cristina Torra

Joan Mogas ha trobat en els primers pisos de protecció oficial de lloguer de l'Ametlla, situats al carrer Can Valls Nou, al final del carrer Can Camp, la primera empenta per emancipar-se. Es tracta de nou blocs de quatre habitatges cada un -36 pisos en total- que tenen un lloguer més assequible que els que es poden trobar al mercat. Estan destinats a joves d'entre 18 i 30 anys amb la intenció que els lloguin durant un temps per evitar que marxin del poble.

Mogas té 26 anys, ha viscut a l'Ametlla des dels tres anys i, tot i que no s'havia posat a buscar pis abans de conèixer l'opció de pisos de protecció oficial de lloguer, va veure en aquests habitatges "la possibilitat real" d'indpenditzar-se. "Tens ganes de marxar de casa, vols fer la teva, però tampoc fas res perquè saps que el mercat està impossible", explica Mogas. El jove va saber l'existència d'aquests pisos gràcies a la seva mare. "Vaig anar a



Joan Mogas amb la seva xicota Mari Sánchez -encara no viuen junts-, al menjador del pis de lloguer que li va tocar

l'Ajuntament, vaig portar tota la documentació necessària per acreditar que era un dels candidats, al juliol passat van fer el sorteig i em va tocar un dels pisos", explica il·lusionat. "No ens el van ensenyar fins al novembre, quan gairebé ja estava del

tot acabat", afegeix. "Hi visc des de mitjan gener, perquè fins llavors no vam tenir ni llum ni aigua." Mogas explica que l'Ajuntament els ha "donat un cop de mà amb els comptadors", ja que en un principi havien d'anar a càrrec dels llogaters.

Aquest jove de l'Ametlla té un pis d'uns 60 metres quadrats, amb un menjador i una cuina que ocupen més de la meitat de l'espai, un lavabo i dues habitacions. A més, disposa també de garatge i traster i paga 450 euros al mes, incloent-hi les des-

peses de la comunitat. "Independitzar-te és realment molt complicat, no per les despeses de l'habitatge, sinó també per les que vénen després: comprar mobles, omplir la nevera cada setmana, pagar el llum, l'aigua, el telèfon...", diu Mogas. Ha firmat un contracte que li permet estar-se al pis durant cinc anys, però només l'obliga a complir-ne un i, en cas que passat aquest temps, no pogués permetre's buscar-se un altre habitatge, pot perllongar l'estada tres anys més. "Tinc la intenció d'estar-m'hi els cinc anys i anar fent bossa per a més endavant", afirma.

Per ell, que els pisos estiguin apartats del centre "és un luxe". "Faig vida fora d'aquí perquè treballo a Sabadell i he d'agafar el cotxe igualment. A més, és un lloc molt tranquil", afirma. Tots els seus veïns són gent jove com ell. "Hi ha un ambient agradable i, de moment, pocs problemes, perquè tothom entén que una nit hi hagi més soroll del compte", explica rient.

Mogas creu que aquest pis de lloguer "és una gran ajuda" i que "és una llàstima que no n'hi hagi per a tothom". Potser li hauria agradat més comprar un pis de protecció oficial, però també pensa que "el lloguer és una bona opció perquè et permet redefinir".